

"לא חייתי על רוחה של שושנה — כזונה!"

"בקיבוץ לענו לי כי ידעו שאבי עבריון."

"פרוצה זקנה לימדה אותה לבזבז כסף בכל מיני בארים!"

"חייתי זקוק לאהבה, אתם מבינים? ולא מצאתי אותה בכית."

23

"ועכשיו — שרק יעזבו אותי כולם — בשקט!"

"אני לא בחר שקט וסולידני. ישבתי בכלא."

חברתו פרלה מחבקת את אלי בולקין רגע אחרי זיכויו בבית המשפט העליון

"לא רצחתי את שושנה!"

מכריז בולקין בראיון מיוחד עם העולם הזה ביום זיכוי

שלוח אותי לקיבוץ מאשר למוסד לפושעים צעירים.

— אני! הם סילפו את כל החיים שלי, על-מנת להתאים אותם עם העניין הזה.

זה עור?

— תורתי מהקיבוץ, אבל כפי שידוע אבא-חורג זה לא אבא אמיתי. או חייתי זקוק לאהבה, אתה מבין, וזה לא היה לי.

מה מילפון?

מלח לי שאלה בנה: אתה מרגיש מה שאתה מדבר, או שזה פשוט צימוצם מפפרים ומספרמים, בשביל לעשות רושם עלי?

— אין לי אף הרשעה על סרסרות או על מכות. לעתונים הדליפו שאני אדם אלים. אדם שחי על רוחי זונות, שגם כן זה מסולף הרבה. בסך הכל, כל ההרשעות שיש לי זה על פריצות וגניבות, שזה עניין של ילדות. בסך הכל פריצות לקיוסקים וגניבת רכב. אם אבא שלי היה עשיר או משהו, לא היו מעזים להתלבש עלי. אבל היות ר-אבא שלי גם כן עבריון, אמרו לעצמם ש-התפוח לא נופל רחוק מהעץ.

— לא, אני אומר לך את החיים שלי. אני רוצה להגיד לך: מהצהריים אני שותה. הלשון שלי חופשיה לגמרי, ואני אומר כל מה שבלבי. זה לא יוצא מהגרון.

תאר לי קצת את ילדותך.

— לא, אני אומר לך את החיים שלי. אני רוצה להגיד לך: מהצהריים אני שותה. הלשון שלי חופשיה לגמרי, ואני אומר כל מה שבלבי. זה לא יוצא מהגרון.

— אני גדלתי בלי אבא. אמא שלי הת-התנה עוד פעם והיה לי אב חורג. דבש לא ליקקתי.

למה יצאת?

למדת?

— כזה, שכל אחד יכול להיכנס לחיים של ה-אחרים. אין חיים סרטיים. הרגשתי את עצמי נחות.

איך הגעת לשם?

למה?

— הסתבכתי בפלילים בגיל צעיר, או קציץ-מיבחן ואמא שלי החליטו שמוטב ל-

אתה דתי?

— אני לא דתי. אבל אני מאמין באלוהים. תמיד האמנת בו, גם ברגעים הכי קשים?

— זה קשה להגיד. אבל ידעתי שאלוהים לא יתן לאדם חף מפשע שיסבול.

במהלך החקירה והמשפט, התי-קבל הרשם שהמשטרה רוצה בך כל מחיר להשיג את הרשעתך.

מה הפיכה?

— לפי דעתה קרה פה רצח...

אתה סבור שזה לא רצח?

— אני לא יודע. אבל היות ודעת-הקהל והעתונים התנפלו על הסנסציה הזאת, זונה וסרסור וכל זה, אז הם אמרו בכל מחיר צריך להתלבש על מישהו. היות ואני הייתי היחיד שהיה לו הכי הרבה קשר עם ה-נרצחת — ואני לא בטוח אם היא באמת הנרצחת — אז הם חשבו שלהתלבש עלי זה הכי קל. כדי שיגידו שהמשטרה בסדר והמשטרה מגלה הכל. אז המשטרה היתה מעוניינת בכל מחיר להוכיח. ומי הקורבן

ובכן, השעיה היא שש בערב.

אתה חופשי כבר כמה זמן?

— כערך משעה שלוש אחרי הצהריים.

איך שוחררת?

— אחרי הרבה מתח. לקחו אותי לפקדון, להחזיר את הצידו, לגשת למישרד הרישום. לחתום. המנהל יחתום. לקבל אישור ש-ישבתי שנתיים.

היה להם קשה להיפרד ממך...

— כנראה.

ומה הרגשתך עכשיו?

— כאדם חופשי. אני מרגיש חופש. אני מסתכל על אנשים ואני מרגיש שיש צדק בעולם.

מה היה הדבר הראשון שחשבת, כשישמעת מהשופטים שזיכו אותך?

— חשבתי שבארץ שאני נולדתי בה, יש צדק. לא רק המשטרה קובעת במדינה הזאת. מה היו המלים הראשונות שלך?

— יש אלוהים ויש צדק! אני שוב אדם חפשי!